

Šifra: ČAROBNI PRSTAN

POHORSKE POTI

Petek, 5. junij - Kaj naj pišem? Dan je enak dnevu. Zjutraj vstajanje, ličenje, kava, služba ... Ko bi mi vsaj hrana teknila. Potem bi napisala, kaj sem dobrega jedla. Vsa sem že shujšana, oblačila, ki so mi nekdaj lepo pristajala ali bila celo tesna, zdaj visijo na meni. No ja, srečanje z Olgo bi lahko bil dogodek dneva, a bi mi bilo ljubše, če se nebi srečali. Spet je kleветala:

»Videla sem tvojega bivšega fanta Matevža, kako se je sprehajal s tisto, saj veš. S tisto lepoticiko. Skoraj smo se zaleteli, pa me nista videla, tako zaljubljeno sta se gledala.«

Ne maram poslušati njene privoščljivosti, zato sva se kar kmalu poslovili. Vem, da uživa, kadar me jezi, obenem pa jo grize, ker je Matevža spet zamudila. Dolgo se je metala za njim. Potem pa, ko je Matevž zahajal k meni, se je rada porogala:

»Matevž, ti si pa res pod srečno zvezdo rojen. Najboljšo punco na svetu si si izbral.«

Prav danes mineva eno leto, odkar se je Matevž odselil. Še vedno ne morem verjeti, da je zares odšel. Nekaj njegovih oblačil je še ostalo zloženih v moji omari. Včasih jih vzamem v roke, začutim njegov vonj in takrat se zjočem. Prstan nosim na sredincu, ker je zdaj za prstanec prevelik. Kupil mi ga je nekoč, ko sva bila na izletu v Istanbulu. Na tržnici, med množico stojnic me je pritegnila vitrina z energijskimi prstani. Prodajalec pa je vabil mimoidoče in vpil:

»Kupite čudežni prstan! Spreminja barvo, pri zaljubljenih postane rdeč.« In sem ga dobila. Tako, bolj za šalo. Zdaj ga vsak dan opazujem. Ni več rdeč. Na obroču se cikcakasto spajata dve vrsti trikotnikov. Ena vrsta je blede rjava, druga blede zelena. Nemarno blede, tako kot je moje razpoloženje. Bo še sploh kdaj žarel v rdečem? Prstan, ki z barvo izraža moje počutje. To sicer ne spada med dogodke današnjega dne, a tega tudi kdaj prej še nisem zapisala.

Nedelja, 7. junij - Kaj naj počnem, kam naj se dam, da preženem turobnost, razmišljam že zjutraj. Spet me v prsih tišči, kot bi mi vsi notranji organi nabrekli in pritiskali na prsni koš. Naj se veliko gibam na zraku, mi svetuje zdravnik. Zaradi bledice, da se sprostim, da se mi povrne tek. Gledam skozi okno. Na nasprotni strani ceste je avtobusna postaja. Manjša skupina ljudi v pohodniški opravi čaka. Mestni avtobus se ustavi, pobere potnike in se usmeri proti Pohorju. Vsako uro vozi, dovolj časa imam, da se pripravim za naslednjega. Vzamem svoj majhen nahrbtnik, vanj zložim rezervno majico, če bi se slučajno močno spotila, prekomernega naprezanja pa tako ne predvidevam. Pridenem še plastenko vode in čokolado ter za hrbet zatakнем še anorak. Z naslednjim avtobusom se že odpeljem pod Pohorje.

Počasi se vzpenjam po gozdni poti, sopiham, se ustavljam in počivam. Vsake toliko časa me kdo prehiti, drugi se že vračajo. Za cilj si določim križišče, kjer se pot razcepi v tri smeri. To je še približno četrta ure hoda, potem se vrnem v dolino. Ko se spet ustavim, zaslutim, da se mi od zadaj nekdo približuje in že me ogovori moški ogovori:

»Gospodična, anorak ste izgubili,« in v roki res drži moj anorak.

»O, hvala!« mu vsa zadihana rečem in se čudim, ko s tipanjem ugotovim, da ga res ni več med nahrbtnikom in mojim hrbtom. Že hočem dalje, a me zadrži njegov prijazen nasmeh.

»Bilo bi mi žal, če bi ga izgubila. Res ste prijazni,« mu rečem in se tudi malo nasmehnem. Oba hkrati se obrneva proti vzpetini in greva dalje. Obzirno prilagaja svoj lahkoten in siguren korak mojemu počasnemu prestopanju, da lahko ves čas hodiva vštric.

»Jaz grem skoraj vsak dan po tej poti. Ko se temeljito prediham in odvržem slabe misli, sem pri svojem delu lahko bolj zbran. Pa še kakega odvečnega kilograma se znebim.« Tako zavzeto ga poslušam, da v križišču sploh ne pomislim na vrnitev v dolino. Tudi jaz postanem precej zgovorna. Zaupam mu celo, kje stanujem. A se takoj zavem, da sem le nekoliko preveč zaupljiva. Ne poznam ga, je pa prijeten in zanimiv sogovornik. Predvidevam, da je več kot deset let starejši od mene, in za moj okus res nekoliko zavaljen, kar tudi sam trdi.

Pot, ki ji ni videti konca, se začne strmo vzpenjati. Odločim se, da ne grem dalje in se poslovim. Ob povratku si naberem šop klasaste trave in travniško cvetje. Nikoli prej nisem pomislila, da bi lahko s travnimi bilkami popestrila cvetni šopek.

Zvečer sem prijetno utrujena, po dolgem času spet čutim lakoto. Vzamem žemljo, ki že dva dni leži v predalu, pojem jogurt in še brskam po hladilniku.

Sreda, 10. junij - Nedeljski sprehod mi je dal toliko energije, da se še danes dobro počutim. Minila me je solzavost, dan dobiva svoj smisel. Zjutraj stopim med sodelavce s prijaznim pozdravom in tudi pri njih opazim naklonjenost. Moje delo ni več tako dolgočasno, kot je bilo še pred dnevi. Dogodki, ki so me še nedavno spravljali ob živce, postajajo celo smešni. Kako je že rekel sprehajalec?

»Kljub vsemu je svet lahko lep, le s prave strani ga moraš pogledati.«

Popoldan se spet odpravim po pešpoti. Morda zato, da bi se s kom pogovarjala. Ali pa zato, da spet srečam tistega moškega, ki je našel moj anorak. Ah, ne! Zato že ne. Bilo bi mi celo ljubše, da ga nikoli več ne srečam in to misel modro odrinem. Kljub temu se odpravim ob isti uri in po isti poti kot v nedeljo. A že za prvim ovinkom mi nedeljski znanec prihaja naproti, ko se vrača s pohoda. Nešteto lučk se prižge v meni in prejšnjo nesmiselno odločitev, da ga raje nikoli ne bi več videla, prekrijejo. Njegov pozdrav in nasmeh izraža nekaj podobnega.

»Jutri bom pa šel šele ob petih,« reče. Ugibam, je to mišljeno kot vabilo? Ne trudim se zatajiti prijetnega presenečenja, saj mi ga lahko mimogrede prebere z obraza. Nato nadaljujeva vsak svojo pot: on v dolino, jaz na Pohorje. Nič več se ne ustavljam in počivam za vsakim ovinku. Na sončni jasi se ustavim, razgrnem anorak in ležem naj. Sledim občutku, kako gorkota žarkov, uperjena na moje telo, mehča še mojo poslednjo zakrčenost, in se prepustim sladkemu sanjarjenju. Sprašujem se, le zakaj nisem že kdaj prej zašla sem gor. Ti sprehodi mi res krepijo življenjsko moč. Danes bi celo pela od vsega lepega.

Četrtek, 11.junij - Pred tovarno spet srečam Olgo. Tokrat se je celo razveselim:

»Pozdravljena, Olga! Zakaj si tako zamišljena

Presenečena nad mojo zgovornostjo in dobro voljo me sumljivo opazuje. Naenkrat se njej mudi dalje in razen pozdrava ne reče nič. Pa kaj pričakuje od mene? Mi mar želi, da s skremženim obrazom večno žalujem za Matevžem? Morda pa misli, da se je Matevž spet vrnil k meni in sem zato vsa srečna. Njo pa grize, ker ga ni prestregla. Naj jo kar, si rečem. Privoščim ji dober zalogaj negotovosti.

Ob petih sem brez oklevanja spet pod Pohorjem. Moj sprehajalec me že čaka. Stopi mi nasproti, mi poda roko in poljubi na čelo. Prijateljski poljub. Všeč mi je, iz mene vre sproščujoč smeh, kot že dolgo ne. Oba se smejeva, ko počasi stopava navkreber. Govorim in govorim, pripovedujem prigode iz otroštva, o travniškem klasju v vazi, ki se je posušilo in je seme raztreslo po mizi ..., da on sploh ne pride do besede in samo posluša. Nasproti nama prihaja manjša skupina pohodnikov. Že od daleč nadvse spoštljivo pozdravijo:

»Dober dan, gospod doktor!«

Osuplo ga pogledam in umolknem. Celo ustavim se. On pa jim prijazno odzdravi, mi pomežikne in da znak, da greva dalje. To je trenutek, ki zastre mojo igrivost in prijetno razpoloženje. Ob meni je zdaj čisto drug človek. Do osebe s titulo gospod doktor čutim ponižnost, določeno distanco, nedostopnost. Zbegano pogledujem okoli sebe, kot bi hotela po najbližji poti pobegniti.

»Je že v redu. Nič nisva zagrešila,« prekine molk. Da bi pregnal mojo zadrego, se zdaj on razgovori. Naštevam mi rastline, ki rastejo visoko v gorah, pozna njihova latinska imena in povečuje njih lastnosti, ko se bojujejo za obstoj v ostrih vremenskih razmerah. Še vedno sem zmedena in molčim. Samo poslušam ga, vendar moja odločitev, da pobegnem, popušča. Ob slovesu se spet objameva z bežnim dotikom najinih lic. Naslednje srečanje je predvideno šele v nedeljo.

Ob vznožju Pohorja čakam avtobus. Sama sem na postaji. To pomeni da bo pripelje šele čez slabo uro. V senci razkošatenih drevesnih vej sedem na klop. Počutim se poraženo z mešanico občutkov, od dvoma, zadrege do nesmisla in zatajenega ugodja. Razkosam jih in začnem vsakega posebej secirati. Pri dvomu v njegovo iskrenost sem zadržana. O vsem, kar sva se pogovarjala, se mi zdi čisto in jasno. A zakaj svojo osebnost tako spretno zakriva? Ob odkritju njegovega stanu me postane sram, ker sem se vedla do njega že preveč po domače. Najin razpon na hierarhični lestvici je tako razsežen, da nima smisla še naprej gojiti stike. A nekje globoko v sebi jočem.

Petek, 12.junij - Danes mi delo v službi ne gre najbolje od rok. Kar naprej sanjam pohorske poti, vedno z Mirom. Tako se mi je predstavil. Zdaj pa se mi blede. Povsod me spremlja njegova podoba, slišim njegov glas, ponavljam njegove stavke.

Olga bi se mi nesramno režala, če bi ji povedala, koliko je star. To, da je doktor, bi tako zamolčala. Čeprav vem o njem samo to, da mu je ime Miro, doktor Miro. Gospod doktor z resnim pogledom v beli halji in stetoskopom, zataknenim v zgornji žep halje. Presnete skomine! Saj vendar ne morem in tudi ne bi znala biti »doktorjeva«. Sicer pa, kaj si sploh domišljam. Zakaj sploh rinem prav po tisti poti, kot bi bila edina na širnem Pohorju. Ves popoldan se že ukvarjam s to zablodo in se otepam nesmiselnih sanjarij. Nenadoma me popade jeza, potegnem predal iz omare in vsebino zvrnem na tla. Zato, da bom počela kaj koristnega. Da mi poželenje mine. Da si iz glave preženem neumnosti in blodnje. Iz pomešanega kupa sortiram nogavice, modrce, rutice ... Sredi zlaganja, ko svoje misli že utirim v lahkotnejši tok, me popade panika. Po stopnišču slišim korake. Nekoliko upočasnjene, preudarne korake. To bi lahko bil Miro. Kaj za vraga hodi sem! Saj ga nisem povabila, se kot po ukazu razburim. Le zakaj sem izblebetala svoj naslov. Moj drugi jaz je srečen: »Že prav, da si mu povedala, zdaj prihaja k tebi.« Ostanek na tleh pomešane krame naglo zmečem nazaj v predal. Kar preko kupčkov, ki sem jih že celo uro skrbno sortirala in zlagala. Napeto poslušam. Zdaj, zdaj bo pozvonilo. Čakam. Koraki se začno oddaljevati in kmalu vse potihne. Še vedno v napetem pričakovanju klečim na tleh poleg predala in se zazrem v prstan na sredincu. Še nekaj dni prej umazano rjavi trikotniki sedaj žarijo od rdečine, sivkasto zeleni so modri kot ocean. »Izdajalec! Lažeš!« zavpijem in se ustrašim lastnega glasu. Jaz, da sem zaljubljena? V koga neki? Kaj naj si začnem z njim, z dohtarjem? Jaz, jaz ... pa saj sem se zaklela, da me noben moški ne bo več premamil. Samo naslaja se in išče avanture. Ne bom mu nasedla, ne! Čimprej se moram izvleči iz te igre. Ne maram ga več videti in v nedeljo ne bom šla nikamor! Naj me kar čaka!« Moj drugi jaz pa že kljubuje: »Ob jasnem vremenu je v mestu zadušljivo vroče, zato je bolje, da se odpraviš na Pohorje. In če bi slučajno deževalo, kdo ve, ali se bosta še sploh kdaj srečala?« Preden ležem spat, vzamem dve tableti za pomirjenje. Preveč sem razburjena.

Sobota, 13.junij - Če bi se dalo, bi dan najraje prespala. Begata me negotovost in dejstvo. Želja, biti ljubljena in kljubovanje. Razganja me od dvomov. Nekomu se moram zaupati, si rečem in že kličem Olgo. Kljub njeni obrekljivosti bi me ona še najbolj poslušala. Poslušala bi me in vsaj tisti trenutek bila na moji strani. Čeprav bi izplen moje zaupljivosti znala pozneje obrniti sebi v prid. V stanovanje si je ne upam povabiti. Za vsak slučaj. Lahko bi Miro, gospod doktor, res prišel. Olgi zato predlagam, da se dobiva na vrtu bližnjega bifeja.

Olga takoj opazi, da sem drugačna kot pred dnevi. Ne več tako vesela kot oni dan. Tudi ne tako potrta kot še pred dobrim tednom. Vrta vame z vprašanji, mi zaupljivo izdaja skrivnosti, kdo se s kom sestaja, komu je šef najbolj naklonjen in podobne novice, da bi me omeščala in od mene tudi kaj izvedela. Jaz pa razen tega, da se veliko gibam na zraku, ne povem ničesar. Pozneje sama sebi čestitam, da mi je uspelo zadržati svojo skrivnost. Kljub temu čutim olajšanje. Tem bolj, ker sem svoja doživljanja zavarovala pred razvrednotenjem. Moj prstan vztrajno izžareva živo rdeče in oceansko modro. Pred spanjem zopet vzamem pomirjevala, ki mi jih je predpisal zdravnik.

Nedelja, 14.junij - Samo v tem tednu je popisanih že več listov dnevnika, kot v celem letu, odkar me je Matevž zapustil, in še teh nekaj vrstic sporoča samo bolečine, osamljenost, solze, Olgine novice, zdravila ... Nič se mi ni dogajalo, kar bi bilo vredno zapisati.

K čaju grizljam prepečenec z maslom. Pomirjevala še vedno delujejo. Čustva so otopela, zato se ne obremenjujem z mislijo na sprehod po pohorskih poteh in stezah. Izjemoma pa si že zjutraj pospravim sobo. Ne, to ni več izjema. Že nekaj dni to počnem. Brez pravega zanimanja listam po revijah. Začnem si pripravljati nahrbtnik, ne da bi o tem razmišljala. Kar tako, samoumevno, in grem. Zato, da ubežim samoti. Ker tisti moj drugi jaz iz podzavesti, skrit nekje v mozgu hrbtenice, tako hoče. In končno zato, ker želim zopet poslušati njega. Poslušati pripovedi slavnih romanov, spoznavati skrivnosti veselja, slišati vprašanje: »Kako se počutiš danes?«

Sediva na grebenu planine, globoko pod nama se med gosto posejanimi hišami vleče reka. Preštevava mostove, iščeva najvišjo stolpnico. Na stekleni steni neke zgradbe se lomijo sončni žarki. Vsa stavba žari, da je videti kot velika svetilka.

»Je tam prižgana luč?« vprašam naivno.

»Sonce se poigrava v steklu.« reče. Zamišljen gleda tja dol, nekam v prostranost in zaman išče točko, kamor bi lahko naslonil svoj pogled. Še malo prej sproščen in nasmejan se zresni. Obraz se mu boleстно skremži. Čudim se njegovi nenadni spremembi. Po daljšem molku reče:

»Za vsakega gori nekje lučka. Tudi še tako plaho lučko je vredno negovati.« V teh besedah zaznam toplino, sprejetost, tolažbo. Mehča me, ta trenutek si dovolim biti srečna. Čustvujem njegovo počutje. Gledam ga, ko zmajuje z glavo, kot bi hotel izgnati vse bolesi svojega življenja. Spogledava se. Na rami začutim njegovo roko in povrne se njegova prvotna podoba. Spoštljivo ga poslušam, ko mi pripoveduje vsebino neke knjige, ki naj bi jo že nekoč davno prebral. Napeto sledim zgodbi o razočarani mladenki in njenem prizadevanju, da bi našla izhod iz stiske.

Od severa nenadoma zapiha močan veter. Kot otroka me z anorakom ogrne in mi čez glavo povezne kapuco.

»Paziti je treba na ta ušesca. Veliko bodo še morala poslušati.« Vstaneva, se primeva za roke in namesto po poti, stečeva kar preko travnika.

»Prej kot v sredo ne utegnem.« tokrat jaz predlagam termin, ko se poslavljava. Bojim se, da bi bilo najinih srečanj prej konec, preden bi utegnili razumeti bistvo svojih čustev. Veliko se pogovarjava, a o sebi mi ne pove ničesar. Kot ocean je skrivnosten.

Ponedeljek, 15.junij - V blagovnici stikam po polici s pletenimi kapami. Že dolgo si nisem poveznila kape na glavo. Zaradi Matevža, ker tega ni maral. Za njega sem morala biti vedno izzivalno napravljena in v družbi vzbujati zavidanje. Zdaj naenkrat potrebujem kapo. Za pohode po Pohorju. Stojim pred ogledalom in si nadenem svetlo modro z belim cofom, ko se

mi v ogledalu poleg stojala za šale prikaže Mirova podoba. Naglo se obrnem in hočem stopiti do njega, a mi invalidski voziček zapira prehod. Ženska v vozičku si v stoječem predalu pred seboj izbira nogavice. Pozornosti namenim njenim negovanim rokam z lepo oblikovanimi nohti in rožnatim lakom. Pustim kape, grem iz trgovine in se blizu vrat postavim pred izložbo. Čakam, kdaj bo prišel Miro. Senzorska vrata se samodejno razmaknejo in za vsakim spet zaprejo. Ljudje izstopajo, vstopajo. V parih, posamično. Vrata se spet odprejo in prikaže se invalidski voziček z žensko, ki si je prej izbirala nogavice in sem občudovala njene roke. Obrnem se proč, da bi z ogledovanjem izložbe prikrila čakanje. Tedaj zaslišim znani glas:

»Oprosti Marta, zdaj morava domov. Otroka naju že čakata. Te bom jutri odpeljal k frizerju.« Trznem in se obrnem. Zreva si v oči in za trenutek otrpneva. Ko od šoka zakrčenost popusti, s prijaznim nasmeškom enoglasno rečeva: »Dober dan!«

Miro z invalidskim vozičkom previdno zavije v desno, jaz kot burja zavijem na levo stran. V naslednji ulici začnem hiteti, čez most že tečem. Pozabim na službeni sestanek, namerno ne grem na zmenek z Olgo. Samo domov, domov med svoje štiri stene si želim.

Z naglico odklepam vrata in jih za seboj hitro spet zaklenem, kot bi hotela ubežati razburljivemu prizoru. Torbico od daleč vržem na mizo. Odpre se in iz nje zdrsne majhno ogledalo. Zdaj leži na tleh, počeno je. Tako kot je počena Mirova podoba. Padem na posteljo, ki sem jo zjutraj še v pričakovanju vsega lepega, skrbno poravnala. V prsih me skeli. Ne morem jokati, ne sovražiti, ne pomilovati.

Noč je težka. Prebujam se iz blodenj: trgovina, Miro v ogledalu, ženska v invalidskem vozičku, negovane roke, na prstancu zlat obroč, Marta, oprosti ... Zbada me Mirov pogled, vljuden, dostojanstven pozdrav. Prizori se kar naprej ponavljajo. Mučim se z vprašanjem, zakaj neki me je tako zelo prizadelo. Saj mi vendar ničesar ni obljubljal, ne zahteval od mene. Le prijazen je bil in ... Njegov dotik je buril mojo domišljijo, gojila sem upanje in bila pripravljena celo na več. Vse dogodke zdaj zlagam v skladovnico, tehtam in presojam. Nobenega vzroka za obsojanje ne najdem, nobene grešnosti za teptanje doživetega. Novega obzorja, ki se mi je zadnje dneve odpiralo, ne morem in tudi ne želim več zagrniti. Pohorske poti, najina srečanja, njegove besede, vse to so utrinki, ki bodo za vedno svetlili moj spomin.

Torek, 16. junij - Bolj kot vsa leta doslej, dozorim in odrastem prav v tej noči.

Preden grem v službo, se kot običajno, uredim. Veliko ličila, tokrat še nekaj več, da bi prikrila podočnjake. Pa visoke pete, tesno oprijete hlače. Matevž je hotel, da sem vedno naličena, močno naličena. Tudi doma. Na hodniku grem mimo ogledala, še bežno ujamem svojo podobo in se na mah ustavim. »Ne, to nisem več jaz. Za Matevža sem morala biti takšna.« Ličila se grmadijo po licu, kot moteč tujek, kot odvečna navlaka, ki hoče prekriti moj prirojen videz. Pozna sem, zato ne storim ničesar, samo hitim dalje. Zgodí se prvič, da sem s temi pomadami na obrazu nesrečna. Vedno sem si svoj make up po nekaj krat na dan še dopolnjevala. Zdaj komaj čakam, da si ga zbrišem.

Popoldan se ob povratku domov ustavim še v knjižnici in se včlanim.

»Ano Karenino, prosim«, rečem knjižničarki. Čudim se svoji odločnosti, saj mi je za branje knjig vedno bilo škoda časa. Toda Miro pravi, da z dobro knjigo lažje prebrodiš stisko.

Doma se udobno namestim in začnem brati, a ne zmorem koncentracije niti za dva stavka. Misli mi kar naprej uhajajo v dogajanja zadnjih dni. Še vedno tehtam svoje zaključke in jih prelagam z leve na desno in obratno. Nobenega motiva za obsojanje ne sebe, ne njega ne izluščim. Zlepljeno ogledalo zdaj kaže brazgotine loma, Mirova podoba dobiva okvir. Že dva večera ne vzamem več pomirjeval. Želim si jasnih misli. Na prstanu se rožnati trikotniki stikajo z nežno modrimi.

Sreda, 17.junij - Drugačno jutro je, bolj mirno in svetlejše. Posušeno travno klasje v vazi odseva doživljanje preteklih desetih dni. Neka umita lahkotnost me prevzema. Ne tratim časa z ličenjem, le malo senčila na veke in poudarek ustnicam. Preseneča me, da misel na Matevža ni več boleča. Njegova samovšečnost zdaj preveč izstopa, zato vloge njegove slepe in vdane lutke ne bi mogla več prevzemati. Rešena sem njegovih spon, kljub temu se ne počutim prazno. Vznemirja pa me misel na popoldan. Naj grem, ali ne?

Pred tovarno me čaka Olga. Že od daleč me zaslišuje, zakaj v ponedeljek zvečer nisem prišla na najin zmenek. Izmotavam se s slabim počutjem, delom v službi in še kaj. Da mi ničesar ne verjame, ji berem z obraza. Izmenjava še nekaj nepomembnih fraz in greva vsaka svojo pot.

Doma že lep čas pogledujem na uro. »Odloči se! Ni še prepozno,« me prigovarja moj drugi jaz. Pa saj sem vendar sama predlagala sredo, mar ne. Me bo čakal? Tedaj se spomnim, kako ganjen in otožen je bil njegov obraz, ko je rekel:

»Za vsakega gori nekje lučka. Če je še tako plaha, jo je treba negovati.« Sprašujem se, kdo je lučka? Sem lučka jaz njemu ali sem lučko našla jaz? S tem podkrepim svojo odločitev in se odpravim.

Zopet sediva na priljubljenem grebenu. Poslušam nadaljevanje zgodbe o razočarani mladenki, ki jo je v nedeljo prekinil veter. Pokrčena kolena z rokami objamem tako, da je roka s prstanom osončena in nanje naslonim glavo. Miro opazi prstan, za hip prekine pripoved in reče:

»Nisem še videl prstana s tako sijočimi barvami. Lep je.

Šifra: ČAROBNI PRSTAN